

EKMEK KIRINTILARI

Daha yaşanacak çok şey var...

Ekmek Kırıntıları

Kapak Tasarımı

Esmâ Nur Ayşe ÇELİK, Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj

Dr. Enes BAŞAK

Editör

Esmâ Nur Ayşe ÇELİK

1. Basım, Eylül 2020

SAGE Yayınları

Baskı ve Cilt:

SAGE YAYINCILIK VE MATBAACILIK

Kazım Karabekir Cad. Kùltür Çarşısı Kat: 2

No: 7/101-102-103

İskitler/Ankara

Tel.: 0312 314 00 02/05

bilgi@bizimdijital.com

İçindekiler

<i>Asuman Elmacı</i>	5
<i>Cem Gökçen</i>	9
<i>Cemil Kul</i>	10
<i>Fahri Yılmaz</i>	16
<i>Fatma Korkmaz</i>	20
<i>Hanife Palta</i>	21
<i>Kader Dalkürek</i>	25
<i>Neşe Sakallıoğlu</i>	31
<i>Rıdvan Ege</i>	37
<i>Sevgi Taşçı</i>	42
<i>Tülün Öztürk</i>	45
<i>Yasin Pınarbaşı</i>	51
<i>Zehra Betül Çakır</i>	62

*Asuman Elmact**Öğretmen*

Eylül ayının ilk günleriydi. Heyecan doruktaydı. İlk görev yerim Diyarbakır'da bir Anadolu lisesiydi. Evrak tesliminin ardından okulu ziyarete gittim. İdarecilerle tanışma faslından sonra müdür yardımcısı Diyadin Bey: “Bu okul için henüz çok gençsiniz” demişti.

Ne demek istediğini anlamamıştım ya da anlamak istememiştim. Yanlarından ayrıldım, arabaya bindim. Yol boyu aklıma takılan bin bir türlü soru... Neden böyle demişti, o kadar mı kötüydü?

İdealist bir öğretmendim ne olursa olsun üstesinden gelmeliydim, yılmayacaktım ve ön yargıyla yaklaşmayacaktım. Derken ilk ders günümüz gelmişti. Okuldaydım. Benim gibi yeni başlayan başka öğretmenler de vardı. Herkes heyecanlıydı. Tanışma, toplantı derken ders zilimiz çalmıştı. Ders programlarımız dağıtıldı. Bugün 10. Sınıfların dersine girdim, çok güzeldi, iyi anlaştık.

Salı günü 11\F sınıfına dersim vardı. Sınıf defterini aldığım sırada öğretmen arkadaşlar:

-“Allah kurtarsın hocam,” demişlerdi. Bir eğitim yuvasında böyle bir cümle neden kurulur ki! Hem de bir eğitimcinin ağzından... Neler yaşanmıştı acaba? Düşüncelere dalmışken bir ayak sesi ile irkildim. Gelen kat görevlisiydi. Sınıfın yerini bana tarif etti. Herkesin yüzündeki ifade onda da vardı. Sınıfa doğru gidiyorum. Sınıf zemin kattaydı. Sadece iki sınıf vardı. Merdivenden aşağı indim. Benden önce haberim ulaştığından dolayı öğrenciler sağlı sollu merdivenlerde sıraya girmiş meğersem beni bekliyorlarmış. Merdivenlerin başında görünmemle beraber bir curcuna bir kıyamet okul:

-“Asuman Hocaa oleeyoley!” Sesleri ile inlemeye başladı diğer yandan ıslık sesleri ve alkış sesleri... Bir an savaşı kazanmış bir komutan edasıyla karşılanmışım. Neden böyle bir karşılama? Bu tarz şeyler beni yıldırmayacaktı. Temkinli hareket etmem gerekiyordu. Ben de gülümseyerek sınıfa geçtim. Masamda bekledim sesler okulu inletiyor ama nafiye. Herkes duruma alışkın. Bir süre sonra teker teker sınıfa gelmeye başladılar. Tanışma faslını geçtik. Kimi gençler kendilerini beğendirme çabasında, kimi gençler gözümü korkutma çabasıdayken kimileri ise anlamayacağım tarzda konuşmaktaydılar. Derken ders bitti.

Diğer ders yine bir 11.sınıfa derse girdim selam ve tanışmadan sonra derse başlayacağım. Arka masadan sesler geliyor. Gencin biri sıra masaların vidalarını sökmeye çalışıyor.

-Seyit, vidalar gevşemiş değil mi? dedim. Seyitten ses yok. Arkadaşı:

-“Bu göca da çoğ saf” dedi. Diğer, oğlum göcaya ses gidi, tarzında konuşmalar derken dersi işlemeye çalıştık. Böyle böyle okula alışmaya çalışıyordum.

Günlerden Çarşamba o gün okula gittim. 11\F sınıftan Şeyhmus öğretmenler odasına geldi. Hocam:

-İzin verirseniz sınıfta bilek güreşi yapacağız.”dedi. Masumca bir istek gibi gelmişti. Bilek güreşinden ne çıkabilirdi ki! Ben de izin verdim. Ders zili çaldı aşağı ineceğim. Merdivenlerden iniyorum ilk defa sınıfta öğretmen olmadığı halde sınıfın kapısı kapalı ve etraftan buram buram soğan kokusu geliyor, içimde bir his yine bir şeyler oluyordu. Endişeyle sınıfın kapısını açtım.

Aman Allah’ım! Bu nasıl bir manzara... Sınıfı soğan kokusu sarmış. Yerlerde, masalarda soğan parçaları var. Sınıf girilecek gibi değil. Gençler! Burada neler olmuş diye sordum. Şeyhmus:

-“Hocam, nasıl izin verdiniz” dedi. O an anlamıştım meğer güç gösterisini soğan üzerinde yapacaklarmış. Bir taraftan geçirerek bir

tarafтан gözlerinden yaşlar aka aka sınıfı temizlediler. Ama nafîle bu soğan kokusu zemin kattaki pencereden çabucak gidecek gibi değildi. Bir derste hafızamıza soğan kokusu ile yazılmış oldu. Ders bitti bitmesine lakin o gün şiddetli baş ağrısı ve tarifsiz bir yorgunlukla eve gelecektim. Arabaya bineceğimiz sırada arkadan hep birlikte: “Gözlüğüm rayban çekil önümden hayvan! Sesleri yükselmişti.

Şoför: “Allah yardımcınız olsun bu gençlerle işiniz çok zor.“ dedi. Yerime geçtim eve varana kadar düşündüm bu gençlere bir şeyler yapmalı ama nasıl bir şey. Eve gelince her şeyi planlıyorum okula gidince meslektaşlarım hevesimi kursağımda bırakıyor. Bu defa öyle olmayacaktı sürece öğrenciyi dâhil edecektim. Aklımda bu düşüncelerle yine bir sabah olmuştu, okula vardım. Öğrencilere haber yolladım bir sonra ki derste ben öğrenci onlar öğretmen olacaktı. Kabul etmişlerdi ve gönüllüler de çıkmıştı. Bu duruma çok sevinmiştim. Derse büyük bir heyecanla gittim. Koridorda kimse yok sesleri de gelmiyor. Kapıyı açtım öğretmen masası dışında tüm sıra masalar üst üste konulmuş, öğrenciler tahtada dizilmiş beni bekliyorlardı. Ben oturdum sınıf hepsi ayakta. Biz birlikte ders anlatmak istiyoruz dediler. Olmaz dediysem de dinletemedim. Dersi kâh eğlenip kah kavgâ ederek o şekilde anlattılar. Ders bitmişti. Gençler bu durumu sevmişti. Anlaşılan kendilerini ispat etmeye ihtiyaçları vardı. Bundan sonra bu tarz etkinliklerle dersi işleyecektik. Derken diğer ders öğretmen arkadaşlardan biri salona ağlayarak geldi. O sınıfta tatsız bir durum yaşamış ve istifasını vermek istiyor. Yapamayacağını söylüyor. Müdür Bey ikna etmeye çalışıyor. Yarın veli toplantısı tertip edilecek ve istişare yapılacak diyerek ikna etti. Bu duruma üzölmüştüğ lakin tüm hocalar onları değersiz ve başarısız görüyor, onlar da bu durumu kabullenmişlerdi.

Bugün günlerden Cuma okulda veli toplantısı var. Veliler hepsi büyük bir beklenti içerisinde tek tek öğretmenlerle görüşüyorlar. Bazı veliler mutlu bir çehre ile ayrılırken bazı veliler üzgün bir çehre ile ve omuzları düşmüş bir şekilde ayrılıyorlar.

Nihat adında bir öğrencim vardı. 3 yıl sınıf tekrarı yapmış. Yaş olarak hayli büyük. Olduğu sınıfta onu sınıf abisi yapmışlar. Dersle pek ilgisi yoktu. Velisi gelmişti adam gayet mütevazı bir beyefendi. Hiçbir hoca iyi konuşmamış olacak ki morali bozulmuş. Müdür muavini onu yanıma getirdi.

-“Hocam, Nihat’ın velisiyim durumu nasıl?” dedi. Biraz durdum, düşündüm bu babaya nasıl söylenir ki bilemedim. Baba:

Hocam, gerçekler neyse onu söyleyin lütfen, deyince:

Nihat derse gelmez gelince de dersi sabote eder yok yazdığım zamanlarda da beni tehdit eder dediğim zaman babası:

-“Hocam, eti sizin kemiği benim, ben bile baş edemiyorum, “demişti.

Etine de kemiğine de bir şey yapamam lakin topluma kazandırmak için bir şeyler yapmalıyız. Ne gerekirse yapacak bir babayı da mahcup bir şekilde uğurlamıştık.

Günler sonra boş dersimde öğretmenler odasındaydım. Berat Hoca geldi. “Hocam belli alanlarda yarışma düzenleniyor, önerebileceğiniz öğrencileriniz var mı?” dedi. Biraz düşündüm ve 11\F sınıfından birkaç isim verdim. Diğer hocalar onların yapabileceğine inanmadı hatta okulun adını kötüye çıkaracaklar siz onları nasıl seçersiniz dediler. Biz yapacaklarına inandık. Günlerce hatta haftalarca çalıştılar. Yoğun bir maratonun ardından yarışma için tüm ön hazırlıklar yapıldı, güzel bir yarışma çıkardılar. Herkes çok mutlu müdür muavini şokta...

Belki birinci olamadılar ama öz güvenlerini kazandılar, kendilerini değerli hissettiler. Bizim amacımız da buydu.

11\F sınıfı beni çok yormuş olabilir lakin benden bir şey almadı bilakis bana çok şey kattı. Hayatımın en güzel yılıydı. Onları ve: “Oğlum bu göca ne dediğimizi anlı” deyişlerini asla unutmayacağım.